

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์บอกเล่า (Oral History) ซึ่งประกอบด้วยการศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ การสังเกต และการถ่ายทอดประกอบ ดังมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการ ดังนี้

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1.1 ข้อมูลทางด้านเอกสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลทั้งที่เป็นเอกสารชั้นต้นและเอกสารชั้นรอง ที่เกี่ยวกับประวัติและวิวัฒนาการของการดนตรีไทย ความเป็นมาของจะเข้ หลักการบรรเลงจะเข้ ประวัติชีวิตของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเล่นจะเข้ และสภาพสังคม วัฒนธรรมในแต่ละยุคแต่ละสมัย ที่มีผล ต่อวิวัฒนาการการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้

การรวบรวมข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยมุ่งพิจารณาความสำคัญของเอกสารกับความตรงทั้งภายในและภายนอกของข้อมูล จึงแบ่งข้อมูลดังกล่าวเป็น 2 ประเภท คือ

3.1.1.1 เอกสารชั้นต้น (Primary Sources) หมายถึง ข้อมูลที่ถูกบันทึกโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ ได้แก่

- ศาสนสมเด็จเจ้า
- ตำนานมโหรี พระนิพนธ์ในสมเด็จเจ้า กรมพระยาดำรงราชานุภาพ
- หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพนางระดี วิเศษสุรการ ฯลฯ

3.1.1.2 เอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) หมายถึง ข้อมูลที่เขียนบันทึก คัดลอกมาจากเอกสารชั้นต้น ได้แก่ หนังสืออ้างอิง วารสาร วิทยานิพนธ์และงานวิจัยต่าง ๆ เช่น

- นามานุกรมดนตรีไทย, 2518
- นามานุกรมศิลปเพลงไทยในรอบ 200 ปี แห่งกรุงรัตนโกสินทร์, 2532
- ปกิณกคดี พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2515

- คุริยสาส์นของนายมนตรี ตราโมท, 2538
- 48 ปีของข้าพเจ้า และบทความบางเรื่อง โดย ศาสตราจารย์ ดร. อุทิศ นาคสวัสดิ์, 2526
- เชิดชูเกียรติ 100 ปี พระยาภูมิเสวิน (จิตร จิตตเสวี), 2537
- ศิลปวัฒนธรรมไทยเล่มที่ 7 นางอุริยาภคศิลป์ไพฑูริย์รัตนโกสินทร์

แหล่งค้นคว้าข้อมูล

1. หอสมุดแห่งชาติ
 2. หอจดหมายเหตุแห่งชาติ
 3. ห้องสมุดกรมพระยาดำรงราชานุภาพ
 4. สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 5. ห้องสมุดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 6. ห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 7. หอสมุดควชิราวุธานุสรณ์
 8. ห้องสมุดดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล
 9. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร
- ฯลฯ

ข้อมูลที่ได้รับรวบรวมจากเอกสารดังกล่าว นำมาจัดเรียงลำดับใหม่ตามอายุและลำดับของการถ่ายทอดการบรรเลงจะอยู่ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์จนถึงปัจจุบัน และตรวจสอบความตรงด้วยการสอบถามจากผู้ทรงคุณวุฒิทางดนตรีไทย ได้แก่

- นายจำเนียร ศรีไทยพันธุ์ ศิลปินแห่งชาติและผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม รางวัลพระสิทธิดาดาทองคำ
- นางเบญจรงค์ ธนโกเศศ ศิลปินแห่งชาติ
- นางสุดจิตต์ คุริยประณีต ศิลปินแห่งชาติ

3.1.2 ข้อมูลทางด้านประวัติศาสตร์บอกเล่า

เนื่องด้วยการถ่ายทอดศิลปวิทยาการทางด้านดนตรีไทยในอดีตนั้น ไม่ใคร่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร จึงหาหลักฐานที่เป็นเอกสารที่ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ค่อนข้างยาก เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนยิ่งขึ้น จึงได้มีการรวบรวมข้อมูลทางการถ่ายทอดการบรรเลงจะอยู่ในลักษณะของการวิจัยประวัติศาสตร์บอกเล่า (Oral History) ขึ้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะได้อาจจากผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ 'ศิษย์' ที่ได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้

จากการนำเสนอเรื่อง “บ้านตระกูลธนโกเศศ” ในบทที่ 2 พบว่า การถ่ายทอด และการสืบทอดหลักการบรรเลงจะเข้ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน สามารถจัดจำแนกเป็น “สาย” หรือ “สำนัก” ที่คาดว่าขาดการสืบทอด และที่ยังคงดำเนินการถ่ายทอดและสืบทอดต่อกัน มา ด้วยความพยายามที่จะศึกษาวิวัฒนาการการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ในระเบียบวิธีวิจัยทาง ประวัติศาสตร์บอกเล่า และการได้มาซึ่งข้อค้นพบต่าง ๆ จึงต้องเลือกศึกษาเฉพาะ “สาย” หรือ “สำนัก” ที่ยังคงดำเนินการสืบทอด และให้การถ่ายทอดสืบทอดกันมา โดยมีการกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกเลือกกลุ่มคนที่ศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- (1) กลุ่มสถาบัน
- (2) กลุ่มบุคคล
- (3) กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’

3.1.2.1 กลุ่มสถาบัน

คำว่า ‘สถาบัน’ หมายถึง สำนักวิชาที่เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงจะเข้ในลักษณะที่เป็น ‘ต้นแบบ’ หรือ ‘แม่แบบ’ ซึ่งได้ทำการถ่ายทอดและสืบทอดต่อเนื่องกันมาอย่างไม่ขาดช่วงขาดตอนจนถึงปัจจุบัน ตลอดจนได้มีการพัฒนาหลักวิชาให้ดียิ่งขึ้น

จากการรวบรวมข้อมูล พบว่า ‘กลุ่มสถาบัน’ สามารถจัดจำแนกตามลักษณะในการถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงจะเข้ ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.2.1.1 ‘สายตรง’ หมายถึง สำนักวิชาที่เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงจะเข้โดยตรง มีหลักและวิธีการบรรเลงที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ และมีความชัดเจนในการสืบทอดการบรรเลงจะเข้จากครูจะเข้โบราณ สามารถสืบค้นวิวัฒนาการของการถ่ายทอดหลักและวิธีการบรรเลงจะเข้ย้อนไปในสมัยรัชกาลที่ 6 ได้โดยมีครูจะเข้ที่ทำหน้าที่ให้การถ่ายทอดองค์ความรู้ดังกล่าว เช่น

- พระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลก ประสานศัพท์)
- หลวงว่องจะเข้รับ (โต กมลวาทิน)
- นายชุ่ม กมลวาทิน
- นายสังวาลย์ กุลวัลลภ
- นายกระจำนง แสงดาวเด่น
- นายแสวง อภัยวงศ์

ฯลฯ

3.1.2.1.2 ‘สายรอง’ หมายถึง ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยหลาย ๆ ประเภท และได้รับการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้จากครูดนตรีปี่พาทย์ที่มีความรู้ความสามารถรอบตัว สามารถคิดประดิษฐ์ทางเพลงสำหรับบรรเลงจะเข้ได้ หรือ

ได้รับการถ่ายทอดจากครูจะเข้โดยตรงในบางส่วน จนถือได้ว่าบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้สามารถทำการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ได้

- นางละเมียด จิตตะเสวี
- นางทิพย์ ปิยะมาน
- นางประคอง ประไพลักษณ์
- นางนิภา อภัยวงศ์ (เดิมชื่อ ประคอง พุ่มทองสุข)
- นางบรรเลง สาศริก
- คุณหญิงไพฑูรย์ กิตติวรรณ
- นางแอบ ยวนวนิช

ฯลฯ

เมื่อพิจารณา "กลุ่มสถาบัน" ทั้ง 2 กลุ่มแล้ว ผู้วิจัยเลือกการถ่ายทอดในสำนักวิชาที่เป็น "สายตรง" ซึ่งสืบทอดหลักและวิธีการบรรเลงจะเข้จากครูจะเข้โบราณ และเป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงจะเข้โดยตรงตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 6 จนกระทั่งปัจจุบัน

3.1.2.2 กลุ่มบุคคล

กลุ่มบุคคลนี้ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญที่มีความชำนาญทางการบรรเลงจะเข้ที่ได้รับการถ่ายทอดหลักและวิธีการบรรเลงจะเข้มาจากครูจะเข้ใน "กลุ่มสถาบัน" ในลักษณะที่เป็น "สายตรง" และจะต้องมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีผลงานทางด้านดนตรีดีเด่นอยู่ในปัจจุบัน อีกทั้งเป็นที่ยอมรับนับถือกันในสังคมของนักดนตรีไทยโดยทั่วไป
2. เป็นผู้ที่มีความสามารถเชี่ยวชาญและชำนาญในการบรรเลงจะเข้เป็นพิเศษ
3. เป็นผู้ที่ได้ทำการพัฒนาทั้งในด้านการบรรเลงและการถ่ายทอดให้ดียิ่งขึ้น
4. เป็นผู้ที่มีคุณวุฒิและผลคุณงามความดีทางวัฒนธรรม และศิลปวิทยาการทางดนตรีไทย
5. เป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม และมีความรักในวิชาชีพดนตรีไทยของตน
6. เป็นผู้ที่ใช้ศิลปการดนตรีให้บริการแก่สังคมเป็นอย่างดีเสมอมา

ผู้วิจัยได้พิจารณาตามเกณฑ์แล้วเลือก "ผู้เชี่ยวชาญ" ที่ชำนาญทางการบรรเลงจะเข้ จำนวน 2 ท่าน คือ

- ครูทองดี สุจริตกุล

- คุรุระตี วิเศษสุรการ

การที่ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือก “ผู้เชี่ยวชาญ” ที่ชำนาญทางการบรรเลงจะเข้ นี้ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเป็นพิเศษโดยเฉพาะหรือที่เรียกว่า “ปัจเจกบุคคล” โดยพิจารณาจากการเป็นผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดใน “สำนัก” ที่เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงโดยตรง ในลักษณะ “สายตรง” ประกอบกับการแสดงคุณลักษณะต่าง ๆ ออกมาปรากฏเพื่อวิชาชีพ สังคมดนตรีไทย และประเทศชาติ ทั้งหมดนี้สมควรด้วยหลักการและเหตุผลที่จะทำการศึกษาวิจัยกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน

3.1.2.3 กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’

กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะศิษย์ หมายถึง บุคคลที่ได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ทางการบรรเลงจะเข้โดยตรงจาก “กลุ่มบุคคล” หรือ “ผู้เชี่ยวชาญ” ที่ชำนาญการบรรเลงจะเข้ คือครูทองดี สุจริตกุล และคุรุระตี วิเศษสุรการ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบในลักษณะที่มีความตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงพิจารณาคัดเลือกกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’ จำนวน 3 คน จากผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน และใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

1. ได้รับการถ่ายทอดจากผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวจริง
2. พิจารณาลำดับก่อนหลังในการฝากตัวเป็นศิษย์
3. มีกฝันทักษะการบรรเลงจะเข้ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ และมีพัฒนาทั้งในด้านหลักวิธีการบรรเลงจะเข้และการสอนอย่างต่อเนื่อง
4. มีส่วนรับผิดชอบโดยตรงในการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ให้กับอนุชนดนตรีไทยในปัจจุบัน
5. สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเอง ผู้อื่น และสังคมได้

จากการรวบรวมกลุ่มประชากรที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’ ของผู้เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ข้างต้นแล้ว เลือกกลุ่มตัวอย่าง ‘ศิษย์’ ที่จะทำการศึกษาดังนี้

กลุ่มศิษย์ของครูทองดี สุจริตกุล

- นายปรกรณ์ รอดช้างเผื่อน (อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
- นางสุวิมล แสงทับทิม (ข้าราชการสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ กรมศิลปากร)
- นางพรณิภา ประสิทธิ์เสาวภาคย์ (อาจารย์ประจำแผนกเครื่องสายไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร)

กลุ่มศิษย์ครูระติ วิเศษสุรการ

- นายชิตพงษ์ ส่งเสริมวรกุล (ผู้อำนวยการและเจ้าของกิจการโรงเรียนสอนดนตรีไทยระติ)
- นายภัทร เครือสุวรรณ (อาจารย์พิเศษชมรมดนตรีไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร)
- นายศักรินทร์ ฐัญญู (หัวหน้าภาควิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

3.2.1 แบบสัมภาษณ์ ในส่วนของข้อมูลที่เป็นการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้และปี่จ้อยอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดวิวัฒนาการการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ นั้น ไม่ได้มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่ชำนาญทางการบรรเลงจะเข้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ 'ศิษย์' ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยถือว่าเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์

1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาความรู้ทั้งในเชิงทฤษฎี และปฏิบัติของกระบวนการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้
3. เพื่อศึกษากระบวนการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์

1. แบบสัมภาษณ์ฉบับทดลองสร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์
2. นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาแก้ไขให้ตรงตามหัวข้อการวิจัย
3. ทดลองใช้ โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้รับการแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ในพื้นที่ที่ทำการวิจัย
4. ปรับปรุงอีกครั้งเพื่อให้เหมาะสม แล้วนำไปใช้จริง

แบบสัมภาษณ์ที่ใช้นี้ จะมีลักษณะเป็นแบบคำถามปลายเปิด เน้นการเล่าเรื่อง บรรยายความและแบบที่มีคำถามตายตัว ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นหลักในการสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

- สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการรับการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ของครูจะเข้ใน ‘กลุ่มสถาบัน’ ที่มีลักษณะเป็น ‘สายตรง’ และการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ให้แก่กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’
- สำหรับกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องในฐานะ ‘ศิษย์’ จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้จากผู้เชี่ยวชาญและการนำองค์ความรู้ดังกล่าวไปถ่ายทอดให้แก่ผู้อื่นในปัจจุบัน
- สำหรับกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง และให้ข้อมูลสนับสนุน
 - ญาติพี่น้อง
 - เพื่อนร่วมงาน
 - เพื่อนที่ร่วมเรียนดนตรีมาด้วยกัน
 - นักดนตรีไทยอาวุโส

3.2.2 แบบสังเกตกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ใช้เพื่อสังเกตกิจกรรมที่เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ในแต่ละครั้ง โดยสังเกตจนกว่าจะรวบรวมข้อมูลได้เพียงพอต่อการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปผลการวิจัยได้

การสร้างแบบสังเกตนี้ ใช้ขั้นตอนการสร้างเกี่ยวกับการสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยแบ่งแบบสังเกตที่ใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 แบบ คือ

- (1) แบบมีส่วนร่วม โดยที่ผู้วิจัยจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการถ่ายทอดด้วย
- (2) แบบไม่มีส่วนร่วม ผู้วิจัยจะสังเกตการถ่ายทอดอย่างใกล้ชิดแต่จะไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการถ่ายทอดแต่อย่างใด

การตรวจสอบข้อมูลที่ได้รับการสัมภาษณ์ และการสังเกตการถ่ายทอด ทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความตรง และความเชื่อมั่น และได้นำแบบของการรวบรวมข้อมูลแบบเดียวกับ Whyte ซึ่งใช้ในการวิจัยเรื่อง Street Corner Society (1995) มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย

ทุกครั้งที่ทำการสัมภาษณ์และสังเกตการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้ จะทำการบันทึกด้วยวิดีโอและแถบบันทึกเสียงไว้เพื่อเป็นหลักฐานและเครื่องมือในการตรวจสอบความเที่ยงและความตรงของข้อมูล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 คัดเลือกและวิเคราะห์หลักฐาน

ผู้วิจัยจะพิจารณาความเชื่อถือได้ของเอกสารแต่ละฉบับที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้ามาแล้วด้วยเกณฑ์การพิจารณาตามระเบียบวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ ซึ่งแยกเป็น 2 เกณฑ์ คือ

ก. เกณฑ์พิจารณาภายนอก (External Criticism)

ข. เกณฑ์พิจารณาภายใน (Internal Criticism)

วิธีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น มี 2 แบบ คือ

3.3.1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะที่เรียกว่า ‘การวิเคราะห์แบบอุปนัย’ (Analytic Inductive) เป็นวิธีการที่ใช้ตีความและสร้างข้อมูลจากรูปแบบหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นหลาย ๆ ปรากฏการณ์ แล้วนำมาสร้างข้อสรุป ถ้าข้อสรุปนั้นยังไม่ได้รับการตรวจสอบยืนยันก็ถือว่าเป็นข้อสมมติฐานชั่วคราว แต่ถ้าได้รับการตรวจสอบยืนยันแล้ว จะถือเป็นข้อสรุปซึ่งมีความเป็นนามธรรมในระดับต้น ๆ

3.3.1.2 การวิเคราะห์โดยการจำแนกชนิดของข้อมูล (Typological Analysis) ตามกรอบของการศึกษากับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ดังนี้

3.3.1.2.1 กรอบทางวัฒนธรรม ใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการสังคมประภคติ (Socialization)

3.3.1.2.1 กรอบทางพื้นฐานการศึกษา ได้แก่ ประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม ปรัชญา ศาสนา เศรษฐกิจและการเมือง

3.4 การสังเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ผ่านมาการคัดเลือก วิเคราะห์และตีความนำมาสังเคราะห์เพื่ออธิบายเรื่องวิวัฒนาการการบรรเลงจะเข้ที่มีลักษณะเฉพาะ และมีองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับหลักและวิธีการบรรเลงจะเข้ ตลอดจนการถ่ายทอดและสืบทอดการบรรเลงจะเข้ พร้อมทั้งเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องและเชื่อถือได้ก่อนการนำเสนอเป็นผลงานวิจัย

3.5 การนำเสนอผลการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลแล้ว จะประมวลข้อมูลทั้งหมดมาเรียบเรียง นำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาความโดยแยกบทตามความเหมาะสมของเนื้อเรื่อง ดังนี้

- บทที่ 1 บทนำ
 - 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
 - 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
 - 1.3 ขอบเขตของการวิจัย
 - 1.4 วิธีดำเนินการวิจัย
 - 1.5 ค่าจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
- บทที่ 2 วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง
- บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย
- บทที่ 4 ผู้สืบทอดการบรรเลงจะเข้จากครูโบราณ
- บทที่ 5 การถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้สู่ยุคปัจจุบัน
- บทที่ 6 วิวัฒนาการการถ่ายทอดการบรรเลงจะเข้
- บทที่ 7 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย